

kapitola

1

Cole. Daniels. Mě. Políbil!

A kdo k tomu potřeboval pomoc nějakého ďábla? Tohle moje přání se mi splnilo jen tak samo od sebe. Jo, přesně tak. Já, Angela Garrettová, hříčka přírody non plus ultra, jsem ulovila nejsenzačnějšího kluka z celé školy. A to rovnou pod sice podlým, ale jinak rozkošně maličkým nosánkem Jaydin Sallowayové.

A on mi dal pusu.

Na ničem jiném už nezáleželo. Ani na tom, že jsem dcerou ďábla, nebo na tom, že jsem po tomhle svém tátovi podědila naprosto potrhle schopnosti, které se probouzejí k životu zásadně v nejhorší možné chvíli, anebo třeba na tom, že jsem na sobě měla nejhnusnější šaty v historii šatů na školním plese.

Ne, na ničem z toho nezáleželo.

Protože Cole si vybral mě. Což byla chvíle, kdy jsem si připadala jako Popelka. Jasně, až na ty moje šaty. Ty byly vážně strašné. Za což jsem mohla poděkovat svým schopnostem. No a co? Nezdálo se, že by se Cole staral o to, že vypadám jako královna plesu školy pro klauny. Což byl nepochybně definitivní signál, že je do mě blázen. JO, přesně tak! No a pak ještě ten fakt, že MI DAL PUSU!

Bylo mi, jako kdyby mi v žaludku na chvíli zavířil vítr, pak vystřelil nahoru do hlavy a hned potom zase dolů až do prstů na nohou. Naše rty se dotkly jenom na tři vteřiny. Ale i tak jsem ucítila to mravenčení a...

„Ehm, ehm...“ Zvuk, který se ozval, když si kdo si odkašlal, přerušil tok mých myšlenek. A taky ten polibek.

Čekala jsem, že to bude Jaydin. Nebo, což by bylo ještě horší, její vrchní velitelka Courtney Lourdeová, aby mě okamžitě setřela. Aby mi připomněla, že s ní si nebude na dobratické základce nikdo začínat a pokud ano, musí být připraven za to zaplatit. A že já bych tedy připravena být *měla*. Courtney a spol. si vytkly za cíl veškerého svého snažení utvrzovat mne v dojmu, že se můj život proměnil v peklo. Jen-

že tohle, *tohle* bylo ještě horší. Když jsem otevřela oči, spatřila jsem, jak se nade mnou tyčí učitelka biologie, slečna Simmonsová. Povídejte mi něco o tom, co to je pocit ponížení.

„Tak už toho nechte,“ řekla.

Ne že by to snad bylo zapotřebí. Cole už tak jako tak ucukl nohama ode mě, jako kdybych ho postríkala nějakým antiangelím repelentem. Slečna Simmonsová tam pořád jen tak stála a já jsem cítila, jak mi začínají hořet tváře. Můj pohled se začal zavrtávat do země. Může člověk skončit za trest po škole, protože se s někým líbal? Čestné slovo, že jsem neměla ani tušení, jak to s tímhle je.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem směrem k učitelce. Nechtěla jsem dostat Colea do průšvihů. Ne za to, že mi dal pusu. Chtěla jsem, aby si ten polibek spojoval výhradně se samými dobrými věcmi, jako byl třeba můj svěží mátový dech a lesk na rty s příchutí cukrové vaty.

Slečna Simmonsová naštěstí nespustila žádnou přednášku a místo toho jen prostě vykročila pryč od nás.

Pokradmu jsem na Colea pohlédla. V jeho tváři jsem spatřila rozpačitý úsměv. „Myslím, že to mohli všichni vidět,“ řekl a přistoupil blíž ke mně.

Svým způsobem měl pravdu. Zírala na nás řůra lidí. A těm, kteří nezírali, se od zírajících podle všeho dostávalo zevrubného líčení. Svým způsobem to bylo trapné. Samozřejmě že v běhu celého vesmíru to nebylo nic ve srovnání s některými ponižujícími situacemi, do kterých jsem se v minulosti sama dostala. Jako když jsem třeba nešťastnou náhodou nechala před zraky všech (včetně Colea) zmizet své vlastní tričko a vysloužila si přezdívku Nulka podle... no... však to dokážete uhádnout sami.

„Jo,“ odtušila jsem. Nebyla to sice ta úplně nejchytřejší věc, jakou jsem kdy vypustila z úst, ale vlastně jsem nevěděla, co mám říct víc. Co když Cole vůbec nechtěl, aby ostatní věděli, že se mu líbím? Možná chtěl, abych zůstala jeho malé tajemstvíčko, o kterém nebude mít nikdo ani tušení.

Okamžik jsme tam jen tak stáli a hleděli na sebe.

„Tak jo. Myslím, že to byla jedna z možností, jak sdělit ostatním, že jsme zase spolu,“ pronesl Cole pak a odhrnul si vlasy z očí. „*Jsm*e teda zase spolu, nebo ne?“

Ani jsem si neuvědomila, že stojím už chvíli se zatajeným dechem, dokud jsem si s úlevou zhluboka neoddechla. Takže Cole chce, abych byla zase

jeho holka. A je mu fuk, jestli to bude vědět celá škola. To byla ta nejúžasnější chvíle! „Jasně!“ přisvědčila jsem.

„Takže už žádné vyhýbání se jeden druhému, dobře?“ ujistil se.

A přesně v té vteřině moje nádherná chvílka skončila. Chtěla jsem říct *ano* a chtěla jsem mu slíbit, že už ho nebudu nikdy ignorovat. Jenže jsem si nebyla jistá, jestli to bude možné. Jediný důvod, proč jsme spolu poprvé přestali chodit, spočíval v tom, že jsem měla strach zdržovat se v jeho blízkosti. Moje schopnosti měly ve zvyku vymykat se mi z rukou ve chvílích, kdy se moje city dostávaly do vysokých obrátek. Což se právě stávalo ve chvílích, kdy jsem byla s Colem. Třeba v okamžiku, kdy se mne pokusil naposledy políbit, jsem jen tak náhodou odpálila ohňostroj na jejich dvorku. Tentokrát se ale nic nestalo. Možná že už jsem měla všechno pod kontrolou.

Opatrně jsem tedy pronesla: „Už žádné vyhýbání jeden druhému.“

Chodit s Colem za to riziko stálo.

Když mě vzal znovu za ruku, věděla jsem, že jsem řekla správnou věc. Bylo mi, jako kdyby mnou prolétla vlna tepla, a já nechtěla, aby to skončilo.

„Fajn,“ řekl. „To chození s tebou mi chybělo.“

„Fakt?“ Slyšela jsem dobře, co prohlásil, ale chtěla jsem si to poslechnout ještě jednou.

Přikývl. Tentokrát se díval do země. Copak se stydí? Předě *mnou*?

„Taky se mi po tobě stýskalo,“ řekla jsem mu.

To ho přimělo, aby se na mne znovu podíval. Naše pohledy se setkaly a na vteřinu jsem myslela, že se mne chystá znovu políbit. Ale neudělal to. Místo toho jeho pohled sklouzl směrem za slečnu Simmonsovou. Můj udělal totéž. Až na to, že já jsem ztuhla překvapením. Těsně vedle naší učitelky stál můj otec. Takže Lu se objevil na školním plese, všem na očích. A jediná věc, která je ještě horší, než když se váš otec ukáže na školním plese, je, když se na školním plese ukáže váš otec, který je současně ďábel.

„Není příští pátek premiéra *Zóny zombií 4*?“ zeptal se Cole, kterého ani nenapadlo uvažovat, kdo to vlastně stojí vedle mísy s punčem.

„Jo.“ Nevěděla jsem, na co se mám vlastně soustředit. Jestli na to, co říká Cole, nebo na to, že můj otec – samotný Lucifer – tohle všechno sleduje. Co když viděl, jak mě Cole políbil?

„Napadlo mě, že bysme na to mohli zajít,“ řekl Cole.

Svěsila jsem hlavu. Už jsem slyšela, jak přehnaně se snaží chránit své dcery normální otcové. Co když bude táta ďábel ještě horší?

Cole sklouzl pohledem ze své ruky zpátky na mě. Už se neusmíval.

Ale to ne! On si myslí, že o to nestojím. „Já do kina chci! S tebou!“ Druhou větu jsem rychle dodala. Cole věděl, že mám horory fakt ráda. On sám nebyl bůhvíjaký fanda, ale byl ochotný do kina jít kvůli mně. Čímž bylo pozvání ještě sladší.

„Nemusíš chodit.“ Strčil ruce do kapes.

„Já bych chtěla.“ Bylo na čase, abych Coleovi všechno vyklopila. Abych mu řekla pravdu. Nebo aspoň takovou část pravdy, jakou jsem mu říct mohla. „Já vím, že se už zase chovám divně,“ přiznala jsem. „Vzpomínáš si ale, jak jsem ti vyprávěla, že se najednou znovu objevil táta, kterého jsem třináct roků neviděla?“

Přikývl.

„Vidíš toho chlapíka vedle slečny Simmonsové?“

„Toho náhradního učitele?“

„Jo.“ Lu se na jeden den proměnil v našeho náhradního učitele, když se chtěl pokusit dostat blíž ke mně. „No, takže tohle je můj otec.“